

Capitolul 1

Whit

UNEORI TE TREZEȘTI și lumea e clar diferită.

Zgomotul unui elicopter care se învârtea pe deasupra casei m-a făcut să deschid ochii. O lumină rece, alb-albastră, trecea cu forța prin storuri și inunda camera de zi. Aproape ca și cum ar fi fost ziua.

Dar nu era.

M-am uitat la ceasul de la DVD player cu ochii împăienjeniți: două și zece dimineața.

Am început să percep un *bum, bum, bum* constant — ca sunetul unei bătăi puternice de inimă. Pulsând. Insistând. Apropiindu-se.

Ce se petrece?

M-am dus clătînându-mă la fereastră, silindu-mi trupul să se întoarcă la viață după două ore fără cunoștință pe canapea, și m-am uitat printre stinghii.

Și apoi i-am făcut un pas în spate și m-am frecat la ochi. Tare.

Pentru că era imposibil să fi văzut ceea ce văzusem. Și era imposibil să fi auzit ceea ce auzisem.

Era cum adevărat sunetul pașilor regulați, implacabili, a sute de soldați? Mărșăluind pe strada mea într-un unison perfect?

Drumul nu era situat destul de aproape de centrul orașului ca să se aflu pe vreunul dintre traseele paradelor de sărbătoare, și cu atât mai puțin ca să aibă parte de oameni înarmați și în uniforme de luptă care să îl străbată în toiul nopții.

Am scuțurat din capși am topăit de câteva ori în sus și-n jos, cam așa cum fac la încălziri. *Trezește-te, Whit.* Mi-am dat singur o palmă, ca să fiu sigur. Apoi m-am uitat din nou.

Iată-i. Soldați care mărșăluiesc pe strada noastră. Sute la număr, vizibili, ca în plină zi, în lumina a vreo șase reflectoare fixate pe camioane.

Un singur gând mi se învârtea nebunește în cap: *Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla. Asta nu se poate întâmpla.*

Apoi mi-am adus aminte de alegeri, de noul guvern, de balmăjelile părinților mei cu privire la nenorocirile care au cuprins țara, de transmisiunile speciale de la televizor, de petițiile politice pe care le puneau în circulație pe Internet colegii mei și de clasă, de dezbaterile aprinse dintre profesori la școală. Nimic din toate acestea nu însemnase ceva pentru mine până în aceea clipă.

Și înainte de a apuca să pun toate piesele laolaltă, avangarda formației s-a oprit în fața casei mele.

Aproape mai repede decât eram eu în stare să înțeleg, două detașamente înarmate s-au desprins din falangă și au pornit în pas alergător peste peluză ca niște trupe de comando, una îndreptându-se către spatele casei, cealaltă luând poziție în față.

M-am îndepărtat de fereastră dintr-un salt. Îmi dădeam seama că nu se aflau aici ca să mă apere pe mine și familia mea. Trebuia să-i avertizez pe mama, pe tata, pe Wisty...

Dar chiar când începeam să strig, ușa de la intrare a fost smulsă din țâțâni.

Capitolul 2

Wisty

E ABSOLUT ORIBIL SĂ FII RĂPIT în toiul nopții, chiar din propria ta casă. Eu am trecut prin așa ceva.

M-am trezit în trosnetul haotic al mobilei răsturnate, urmat de îndată de zgomote de sticlă spartă — poate niște porțelanuri de-ale mamei.

Oh, Doamne, Whit, m-am gândit, clătinând somnoroasă din cap. Fratele meu mai mare crescuse cu zece centimetri și câștigase peste treisprezece kilograme de mușchi în anul care trecuse. Ceea ce-l făcea cel mai solid și mai rapid mijloc de echipa noastră neînvinsă de la liceul regional și, trebuie să spun, jucătorul care-i intimida cel mai tare pe adversari.

În afara terenului de joc totuși, Whit putea fi cam la fel de stângaci ca un urs obișnuit — dacă ursul ăsta obișnuit ar fi luat o supradoză de Red Bull și ar fi fost prea plin de sine pentru că putea să ridice haltere de o sută douăzeci și cinci de kilograme și fiecare fată din școală credea că era cea mai grozavă bucățică.

M-am răsucit și mi-am pus perna peste cap. Chiar și înainte să înceapă să bea, Whit nu putea merge prin casă fără să răstoarne ceva. Sindromul total al elefantului într-un magazin de porțelanuri.

Dar nu asta era adevărata problemă în seara asta, știam.

Pentru că în urmă cu trei luni, prietena lui, Celia, *dispăruse* literalmente fără urmă. Și deja toată lumea credea că probabil n-o să se mai întoarcă niciodată. Părinții ei erau complet dați peste cap din cauza asta, la fel era și Whit. Ca să fiu sinceră, și eu. Celia era — *este* — foarte drăguță, deșteaptă, deloc cu nasul pe sus. E o fată absolut grozavă, chiar dacă are bani. Tatăl Celiei este patronul firmei care vinde mașini de lux în oraș, iar mama ei e o fostă regină a frumuseții. Nu-mi venea să cred că i s-ar întâmpla așa ceva unei persoane precum Celia.

Am auzit deschizându-se ușa dormitorului părinților mei și m-am ghemuit înapoi în patul meu confortabil, cu cearșafuri de flanel.

Apoi a răsunat vocea tunătoare a tatălui meu, și era mai furios decât îl auzisem vreodată.

— Nu e posibil să se-ntâmpale așa ceva! N-aveți niciun drept să vă aflați aici! Plecați din casa noastră chiar *acum*!

M-am ridicat fulgerător, trează de-a binelea. Apoi au urmat alte zgomote de obiecte care cad, și mi s-a părut că aud pe cineva gemând de durere. Căzuse Whit din pat și-și spărsese capul? Tata fusese rănit?

Iisuse, m-am gândit, dându-mă jos din pat în patru labe.

— Vin, tată! Ai pățit ceva? Tată?

Și apoi a început cu adevărat coșmarul menit să fie primul dintr-o viață întreagă de coșmaruri.

Mi s-a tăiat răsuflarea când ușa de la dormitorul meu s-a trântit de perete. Doi bărbați mătăhăloși, în uniforme gri-închis, s-au năpustit în cameră, uitându-se la mine cu furie, de parc-aș fi fost un agent fugar al unei celule teroriste.

— Ea e! Wisteria Allgood! a rostit unul, și o lumină destul de strălucitoare cât să lumineze un întreg hangar de avioane a alungat complet întunericul.

Am încercat să-mi acopăr ochii în timp ce inima îmi bătea chinuitor.

— Cine sunteți voi? am întrebat. Ce căutați în *afurisitul meu de dormitor*?

Capitolul 3

Wisty

— FII CÂT SE POATE DE ATENT cu ea! a avertizat una dintre matahale.

Arătau ca niște agenți ai Forțelor Speciale, cu numere albe imense pe uniforme.

— Știi că poate...

Celălalt bărbat a dat din cap, aruncând o privire nervoasă prin camera mea.

— Tu! s-a răstit el cu asprime. Vino cu noi! Suntem din Noul Ordin. Un singur pas în afara instrucțiunilor noastre și te vom pedepsi cu severitate!

M-am holbat la el, simțind cum mi se învârtește capul. *Noul Ordin*? Ăștia nu erau polițiști obișnuiți sau funcționari de la EMS¹.

— Ăăă... eu... eu..., m-am bălbăit. Trebuie să pun ceva pe mine. Aș putea... aș putea să rămân puțin singură?

¹ Express Mail Service — Serviciul de poștă rapidă.

— Taci din gură! a lătrat primul agent de comando. Pune mâna pe ea! Și ai grijă. E periculoasă — cu toții sunt!

— Nu! Încetați! Să nu îndrăzniți! am țipat. Tată! Mamă! Whit!

Apoi înțelegerea m-a izbit ca o remorcă desprinsă de un tractor pe gheață. Exact asta se întâmplase și cu Celia, nu-i așa?

O, Doamne! Ceafa mi se umplea de picături de sudoare rece. Trebuie să scap de-aici, m-am gândit cu disperare. Cumva, în vreun fel.

Trebuie să dispar.

Capitolul 4

Wisty

BĂRBAȚII CU MUȘCHI SERIOȘI îmbrăcați în cenușiu au incremenit brusc, cu capetele ca niște butuci răsucindu-se înainte și-napoi aidoma unor păpuși atârinate de sfori.

— Unde e? S-a dus! A dispărut! Unde s-a dus? a întrebat unul, cu vocea răgușită și cuprins de panică.

Au început să plimbe razele lanternelor prin cameră. Unul dintre ei s-a lăsat în genunchi și a căutat sub pat; celălalt s-a repezit să se uite în dulap.

Unde să mă duc? Tipii ăștia erau complet nebuni? Eram chiar acolo. Ce se petrecea?

Poate că încercau să mă păcălească s-o iau la fugă, ca să aibă o scuză să folosească forța. Sau poate că erau niște evadați dintr-un ospiciu care veniseră să pună mâna pe mine în același fel în care veniseră s-o ia pe biata Celia...

— Wisty!